ΑΠΟ ΤΟΝ ΛΑΟΝ—
ΜΕ ΤΟΝ ΛΑΟΝ ΚΑΙ
ΔΙΑ ΤΟΝ ΛΑΟΝ

Η ΗΜΕΡΑ
ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΩΙΝΗ — ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ
14
ΜΑΡΤΙΟΥ 1965

ΠΑΤΡΙΝΑ ΘΕΜΑΤΑ

Στάδιον ἢ Νοσοκομεῖον

Γειτνίασις αὐτῶν εἶναι ἀπαράδεκτος

Τοῦ κ. ΝΙΚ. ΠΟΡΕΥΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΗΜΕΡΑ ἔχει κατ' ἐπανάληψιν ἀσθροογραφήσει ἐναντίον τῆς «συνυπάρξεως» Νοσοκομείου καὶ Σταδίου. Τὸ ζήτημα ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἐπίκαιρον καὶ ἀπόψ γνώμη ἔχει πρακτικὴν ἀξίαν, ἀφοῦ ἀκόμη—εὐτυχῶς ἐκ μιᾶς ἀπόψεως—δὲν ἔγινεν οὔτε τὸ ἕνα, οὔτε τὸ ἄλλο ἔργον, οὐδὲ ἀρχὴ ἐκτελέσεώς των ἐσημειώθη. Διὰ τοῦτο θὰ χρησιμοποιήσω καὶ πάλιν τὰς φιλοξένους στήλας τῆς ΗΜΕΡΑΣ διὰ νὰ τονίσω: Πρῶτον, ὅτι εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ γειτνίασις, ἡ «μεσοτοιχία», Ἐθνικοῦ Σταδίου καὶ Κρατικοῦ Νοσοκομείου, καὶ δεύτερον, ὅτι εἶναι ἐπίσης ἀπαράδεκτος ἡ συγχώνευσις ἀμφοτέρων τῶν δύο τούτων χρησίμων διὰ τὴν πόλιν ἔργων.

Γνωρίζω ὅτι ὑπάρχει μία οὐ τῶν εἰπεῖν «κληρονομικὴ ἐπιβάρυνσις», διότι ὅταν καὶ ἡ Ἑστία τοῦ Ἐθνικοῦ Σταδίου καὶ τὸ Κρατικὸν Νοσοκομεῖον ἠγόρασαν δίπλα— δίπλα χωράφια τοῦ κτήματος Δαμίρη, τοῦτο ἐπέρασεν ἀπαρατήρητον ἀπὸ τοὺς ἀρμοδίους, χωρὶς κανεὶς ν' ἀντιληφθῇ ὅτι ἐπετέλετο ἕνα τερατούργημα. Ὅταν ἔγραψα ἐγὼ εἰς τὴν «Ἡμέραν», πρῶτος ὁ συνεργάτης αὐτῆς κ. Χρ. Ἀθανασίου, κατόπιν δὲ καὶ ὁ ὑπογεγραμμένος, ἀλλὰ καὶ κύριαι ἀρχαὶ ἐδημοσιεύθησαν, ἤτο κάπως ἀργά, διότι οἱ δύο ὀργανισμοὶ εἰγαγγίνει γείτονες καὶ κανεὶς δὲν εἶχε διάθεσιν νὰ ὑπογράψῃ.

Λέγω «κάπως» ἀργά, διότι πράγματι ἀργὰ δὲν εἶναι ἀκόμη. Καὶ εἶναι τόσο τὸ πρὸς τὴν λογικὴν ἀσυμβίβαστον τῆς γειτνιάσεως τῶν δύο ἱδρυμάτων, ὥστε νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι, ἐπὶ τέλους, θὰ φωτίσῃ ἡ λογικὴ τὰ κεφάλια τῶν ἀρμοδίων.

Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ σταθῇ Νοσοκομεῖον δίπλα σ' ἕνα Στάδιον; Αὐτὸ δὲν εἶναι νοητόν. Ἔτι περισσότερον περίεργον εἶναι ὅτι ἐπιστήμονες, ἀχι τάκτονες, μηχανικοί, προγωρροῦν εἰς ἄκρως ἀντεπιστημονικὲς λύσεις, ἐφ' ὅσον συντάσσουν τὴν μελέτην τοῦ Σταδίου ἀδιαμαρτυρήτως.

Ἐρωτῶ τοὺς ἀρμοδίους ἂν πιστεύουν ὅτι αὐτὴ ἡ λύσις εἶναι ὀρθὴ νὰ μᾶς εἴπουν σὲ ποῖον μέρος τοῦ κόσμου ὑπάρχει Στάδιον δίπλα εἰς Νοσοκομεῖον;

Ἐπιβάλλεται τάχιστα ἡ ἀναζήτησις διὰ τὸ Στάδιον διπλασίας ἐκτάσεως ἐκείνης τοῦ Δαμίρη, διότι ἡ ἀνάπτυξις τῆς πόλεως προβλέπεται ταχυτάτη καὶ μὲ τὸ ἱδρυόμενον Πανεπιστήμιον αἱ ἀπαιτήσεις θὰ εἶναι πολλαπλάσιαι. Τὸ δὲ ὑπάρχον γήπεδον νὰ παραχωρηθῇ εἰς τὸ Κρατικὸν Νοσοκομεῖον διὰ τὴν ἐπέκτασίν του, δεδομένου ὅτι τοῦτο μέλλει νὰ συνδεθῇ μετὰ τοῦ Πανεπιστημίου.

Ἡ Γραμματεία Ἀθλητισμοῦ ἐὰν ἐπιθυμῇ ὀρθῆν καὶ ταχεῖαν λύσιν μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον πρέπει νὰ ἐνεργήσῃ. Μιὰ λύσις ὑπάρχει. Ἡ ταχυτάτη ἀνεύρεσις ἐκτάσεως 40—50 στρεμμάτων εἰς τὴν περιφέρειαν τῆς πόλεως

ΝΙΚ. ΠΟΡΕΥΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΗΜ. ΣΥΝΤ.: Συμφωνοῦμεν ἀπολύτως εἰς τὸ ὅτι εἶναι ἀκατανόητος ἡ γειτνίασις Νοσοκομείου καὶ Σταδίου. Κάποιο ἀπὸ τὰ δύο πρέπει νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν περιοχὴν Δαμίρη. Ἀλλὰ ἡ γνώμη μας εἶναι ὅτι πρέπει τὸ Νοσοκομεῖον νὰ φύγῃ. Μὲ ὁλόκληρον τὴν σημερινὴν ἔκτασιν τῶν δύο σχεδιαζομένων ἔργων, μπορεῖ νὰ γίνῃ ἕνα σύγχρονον Στάδιον. Ἡ θέσις εἶναι κατάλληλος. Διὰ τὸ Νοσοκομεῖον δὲν εἶναι. Ὅπως ἔχομεν καὶ ἄλλοτε γράψει, καταλληλοτέρα θέσις διὰ τὸ Νοσοκομεῖον εἶναι ἡ περιοχὴ Γηροκομείου, ὅπου καὶ δύο ἄλλα νοσοκομεῖα, τὸ Στρατιωτικὸν καὶ τὸ Πρεβαντόριον. Τὸ 1960 ἴσως νὰ εἶχε λυθῇ τὸ ζήτημα, ἐὰν ὁ ἐπισκεφθεὶς τὴν πόλιν μας πρωθυπουργὸς τότε κ. Καραμανλῆς δὲν ἐξέφραζε τὸν φόβον, ὅτι ἂν ἀρχίσωμε νὰ ψάχνωμε δι' ἄλλην θέσιν, τὸ ἔργον θὰ χρονίσῃ. Καὶ ἤθελε νὰ γίνουν θεμέλια τὴν ἄνοιξιν τοῦ 1961... Ἰδοὺ τὸ λάθος. Ἐχόμεν ἄνοιξιν 1965 καὶ δὲν γίνεται κἂν λόγος περὶ καταθέσεως θεμελίου λίθου... Δὲν θὰ μπορούσαμε λοιπόν, βάσει τοῦ ἀρχαίου ρητοῦ «οὐδὲν κακὸν καλοῦ ἄμμικτον», νὰ ἀναζητήσωμε ἔστω καὶ τώρα τὴν ὀρθὴν θέσιν διὰ τὸ Νοσοκομεῖον; Ἔτσι κι' ἀλλιῶς, μᾶς πῆρε τὸ ποτάμι (τῶν πολιτικῶν ὑποσχέσεων). Ἕνας ἀκόμη λόγος, ποὺ τὸ Νοσοκομεῖον πρέπει νὰ φύγῃ, εἶναι ὅτι ἀπὸ τὴν τοποθεσίαν ἐκείνην θὰ περνᾶ ἡ νέα ἐθνικὴ ὁδός, μὲ θόρυβον σὰν τοῦ Σταδίου καὶ ὄχι κάθε Κυριακή, ἀλλὰ καθημερινῶς. Θὰ εἴμεθα —ἀληθινά— βλάκες ἂν ἀφήσωμε νὰ γίνῃ ἐκεῖ τὸ Νοσοκομεῖον, ἀλλὰ ἂν ἀφήσωμε καὶ τὸ Στάδιον δίπλα, τότε θὰ εἴμεθα βλάκες μὲ περικεφαλαίαι!

Ἡ σύγχρονος ἀμερικανικὴ μουσική

ΤΗΝ ΤΡΙΤΗΝ ΟΜΙΛΙΑ ΕΙΣ "ΦΙΛΑΡΜΟΝΙΚΗΝ,,

Ἡ Ἀμερικανικὴ Ὑπηρεσία Πληροφοριῶν καὶ ἡ Φιλαρμονικὴ Ἑταιρία Πατρῶν παρουσιάζουν τὴν προσεχῆ Τρίτην καὶ ὥραν 7.45 μ.μ. εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Φιλαρμονικῆς τὸν κ. Ντάριλ Ντεΐτον, Μορφωτικὸν Ἀκόλουθον τῆς Ἀμερικανικῆς

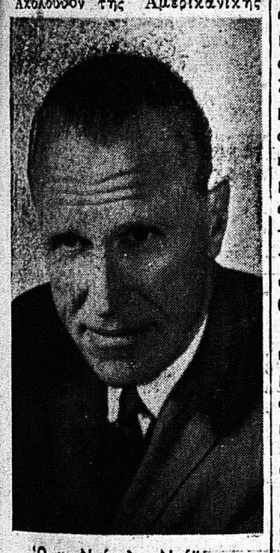

Ὁ κ. Ντάριλ Ντεΐτον

Πρεσβείας εἰς διάλεξίν του μὲ θέμα: «Σύγχρονη ἀμερικανικὴ μουσική». Ὁ κ. Ντεΐτον θὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὴν Ἑλληνικήν, ἡ δὲ εἴσοδος θὰ εἶναι ἐλευθέρα.

Ὁ διακεκριμένος ὁμιλητὴς εἶναι μουσικολόγος, ἀπόφοιτος τοῦ Κονσερβατορίου Ὄμπερλιν καὶ ἄριστος πιανίστας σπουδάσας εἰς Βερολῖνον καὶ Νέαν Ὑόρκην. Εἶναι συγγραφεὺς μουσικῶν θεμάτων καὶ διετέλεσε καθηγητὴς τῆς Μουσικῆς εἰς πολλὰ ἀνώτατα ἀμερικανικὰ ἐκπαιδευτήρια. Τὴν παρελθοῦσαν «σαιζὸν» ἔδωσε κονσέρτα καὶ διαλέξεις εἰς πολλὰς πόλεις τῆς χώρας μας καὶ ἐφέτος θὰ ὁμιλήσῃ εἰς διαφόρους ἑλληνικὰς πόλεις μὲ ἀφετηρίαν τὰς Πάτρας, ὅπου εἶναι γνωστὸς ἀπὸ προηγουμένας ἐμφανίσεις του.

-ΕΥΧΟΜΑΙ ΕΙΡΗΝΗΝ εἰς τὴν Ἑλλάδα: Χώρα τῆς ἐλιᾶς

εἶπε ὁ Σοβιετικὸς βουλευτὴς Μπαχίρεφ

ΦΙΛΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΣ ΡΩΣΙΑΝ

ΜΟΣΧΑ. ('Ιδ. ὑπ.). Μάρτιος. Τὸ τέλος τοῦ 1964 σημειώθηκε μὲ δυὸ ἀξιόλογα γεγονότα στὸν τομέα τῶν σοβιετο—ἑλληνικῶν καὶ πνευματικῶν σχέσεων. Τὸ Δεκέμβριο ἐπεσκέφθησαν τὴν Ἑλλάδα οἱ σοβιετικοὶ βουλευταὶ μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Βίκτορ Γκρίσιν, ἐνῶ λίγο πρὶν ἔδωσε παραστάσεις στὴν Ἀθήνα τὸ θέατρο Βαχτάνγκοφ τῆς Μόσχας.

Εἶναι δύσκολο νὰ ἐκτιμήση κανεὶς τὴν σημασία τῆς ἐπισκέψεως τῶν σοβιετικῶν βουλευτῶν. Ἦταν ἡ πρώτη ἐπίσκεψις βουλευτῶν στὴν Ἀθήνα ἀπὸ τότε ποὺ ἀποκατεστάθησαν διπλωματικαὶ σχέσεις ἀνάμεσα στὶς δυὸ χῶρες. Οἱ σοβιετικοὶ βουλευταὶ ἐπεσκέφθησαν τὴν Ἑλλάδα ἀνταποδίδοντες τὴν ἐπίσκεψιν τῶν ἑλλήνων βουλευτῶν στὴν Σοβιετικὴ Ἕνωση τὸ 1956.

Ἐπιστρέφοντας στὴν πατρίδα τους, τὰ μέλη τῆς σοβιετικῆς ἀντιπροσωπείας μίλησαν σὲ ἐργοστάσια καὶ ἱδρύματα γιὰ τὴν σημερινὴ Ἑλλάδα καὶ τὴν ζωὴ τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ὁ Γ. Τζιτζάριν, πρύτανις τοῦ Παιδαγωγικοῦ Ἰνστιτούτου Ἀπαχαζίας ἔκαμε διάλεξι στὴ Σουχούμη Ὁ Βιατσεσλὰφ Μπάχιρεφ εἶπε τὶς ἐντυπώσεις του σὲ βραδυὰ ποὺ ὠργάνωσε ὁ Σοβιετο—ἑλληνικὸς σύνδεσμος στὸν Οἶκο Φιλίας τῆς Μόσχας.

— Οἱ σοβιετικοὶ ἄνθρωποι ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴν Ἑλλάδα, εἶπε ὁ Μπάχιρεφ, γιατὶ πρὶν ἀπ' ὅλα ὑπάρχει κοινότης πολιτισμοῦ ἀνάμεσα στὶς δυὸ χῶρες μας. Ἡ Ρωσσία στὸ παρελθὸν ἐνδιεφέρετο πάντοτε γιὰ τὴν ὕπαρξι ἀνεξάρτητου ἑλληνικοῦ κράτους. Ἡ παράδοσις ἀδελφικῆς φιλίας τῶν δύο λαῶν μᾶς δείχνει τὴν κατεύθυνσιν πρὸς τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἀναπτυχθοῦν αἱ σοβιετο—ἑλληνικαὶ σχέσεις καὶ σήμερα.

Στὴν συγκέντρωσι μίλησε ἐπίσης ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου «Βαχτάνγκοφ» καθηγητὴς Ρούμπεν Σιμόνωφ. Μιλώντας γιὰ τὶς παραστάσεις τοῦ θεάτρου στὴν Ἑλλάδα περίεγραψε λεπτομερῶς τὴν ἑλληνικὴ θεατρικὴ κουλτούρα καὶ ἰδιαίτερα ὑπεγράμμισε τὴν ἐξαιρετικὴ τέχνη τῶν ἠθοποιῶν τοῦ Πειραϊκοῦ θεάτρου τοῦ Δ. Ροντήρη.

— Μᾶς ἔκανε εὐχάριστη ἐντύπωσι, εἶπε ὁ Ρ. Σιμόνωφ, ἡ ἀντικειμενικὸ της καὶ φιλικότης τοῦ ἑλληνικοῦ Τύπου σχετικὰ μὲ τὶς παραστάσεις τοῦ θεάτρου μας. Ἐκτιμοῦμε τὸ γεγονὸς αὐτὸ σὰν ἐκδήλωσι φιλικῶν αἰσθημάτων τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ἀπέναντι στὴν Σοβιετικὴ Ἕνωση.

Κατόπιν μίλησε ὁ πρῶτος γραμματεὺς τῆς ἑλληνικῆς πρεσβείας στὴν Μόσχα κ. Παπαδόπουλος, ὁ ὁποῖος ὑπεστήριξε τὴν διεύρυνσι τῶν διαφόρων ἐπαφῶν μεταξὺ Ἑλλάδος καὶ ΕΣΣΔ.

Ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ πρακτορείου Νόβοστι παρεκάλεσε τὸν βουλευτὴ Μπάχιρεφ νὰ πῇ μερικὰ λόγια σχετικὰ μὲ τὸ ταξίδι τῶν σοβιετικῶν βουλευτῶν στὴν Ἑλλάδα.

«Ἡ ἐπίσκεψις τῶν σοβιετικῶν βουλευτῶν, εἶπε ὁ Μπάχιρεφ, ἀπετέλεσε χωρὶς ἀμφιβολία συμβολὴ στὴν ἀνάπτυξι τῶν φιλικῶν σχέσεων ἀνάμεσα στὶς χῶρες μας. Μᾶς συγκίνησε ἡ ἐγκαρδιότης καὶ θέρμη, μὲ τὴν ὁποίαν οἱ Ἕλληνες ὑπεδέχθησαν τὴν ἀντιπροσωπεία μας. Διὰ μέσου τοῦ πρακτορείου Τύπου Νόβοστι θέλω νὰ ἐκφράσω στὸν Ἑλληνικὸ Λαὸ εἰλικρινεῖς εὐχαριστίες γιὰ τὴν φιλοξενία καὶ νὰ εὐχηθῶ σ' ὅλους τοὺς Ἕλληνες εὐτυχία μὲ τὴν εὐκαιρία τοῦ νέου ἔτους. Εὔχομαι εἰρήνη στὴ χώρα τῆς ἐλιᾶς».

ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΝΑΥΤΟΥ ΤΙΤΟΦ

Πῶς γνωρίσθηκαν. Ὁ θάνατος τοῦ πρώτου ἀγοριοῦ τους. Ἡ γέννησις κόρης τώρα. Ἡ ἀπόφασις γιὰ τὸ ταξίδι «στὸ δρόμο τοῦ Γκαγκάριν». Σκηνὲς γεμᾶτες αἴσθησιν

Τοῦ συνεργάτου τοῦ Πρακτορείου ΝΟΒΟΣΤΙ Γιοῦρι ΝΤΟΚΟΥΤΣΑΕΦ

Ὁ ἐνθουσιασμός του δὲν εἶχε ὅρια.

—Κοριτσάκι, Τατιάνκα! Τὶ ὡραῖα.

—Καὶ βέβαια, ὡραῖα, γιατὶ ὅμως «Τατιάνκα»; Μόλις γεννήθηκε καὶ ἀμέσως «Τατιάνκα»! Γιατὶ ὄχι Ὄλγα ἢ Νάντια;— ρώτησε κάποιος γιὰ νὰ συνεφέρῃ κάπως τὸν ξαναμμένο, εὐτυχῆ πατέρα.

Ὁ Γκέρμαν κάθησε ἄναυδος.

—Δόστε του!— εἶπε μὲ φανερὴ πίκρα. Νὰ τονε, ποὺ λές, ὥριμος, ἐξυπνος ἄνθρωπος καὶ νὰ σοῦ λέει— Νάντια... Ἐσὺ εἶσαι Νάντια!... Πᾶμε, πᾶμε γρήγορα!...

—Μὰ τὸ μαιευτήριο εἶναι κλειστό, δὲν ἐπιτρέπουν κανένα, οὔτε καὶ σένα ποὺ εἶσαι κοσμοναύτης.

—Θὰ παρακαλέσω. Πᾶμε, θὰ παρακαλέσω... Τὶ ὡραῖα, τὶ καλά—κοριτσάκι Τατιάνκα—ἔλεγε διαρκῶς χωρὶς νὰ ἀπευθύνεται σὲ κανέναν.

Αὐτὸ ἀπὸ καιρὸ τὸ εἶχαν ἀποφασίσει! Νὰ κάνουν κοριτσάκι καὶ νὰ τὸ λέγε Τατιάνα!

⁂

Τώρα ἡ ζωή τους ἄλλαξε. Τὸ πρόγραμμα τῆς ἡμέρας καθορίζεται ἀπὸ τὴν Τατιάνα τους. Ὅταν τελειώνουν τὰ μαθήματα τῆς σχολῆς, ἡ Ταμάρα ξέρει, ὅτι ὁ Γκέρμαν μετὰ τὴ δουλειὰ τὴν περιμένει κάτω —καὶ μαζὶ τρέχουν στὸ σπίτι γιὰ νὰ ταΐσουν καὶ νὰ λούσουν τὴν κορούλα τους. Δὲν τολμοῦν νὰ καθυστερήσουν οὔτε λεπτό, γιατὶ ἡ θεία τοῦ Γκέρμαν, ποὺ τὶς ὧρες αὐτὲς μένει μὲ τὴν Τατιάνα, δὲν τοὺς ἀφήνει τὲ ἡσυχία.

Ὅταν μπαίνεις στὸ διαμέρισμα τῆς οἰκογενείας Τιτόφ, ἀθελα νοιώθεις τὴν ἐγκαρδιότητα καὶ φιλοξενία τους. Ἐδῶ ὅλα εἶναι ἁπλὰ καὶ ἄνετα. Ἀνοιγουν παρέα, πίνοντας τσαΐ μὲ ἀρωματικὸ γλυκὸ (τὸ στέλνουν στὴν Ταμάρα οἱ γονεῖς της ἀπὸ τὴν Οὐκρανία). Ὅταν δὲν εἶναι ἀργὰ καὶ ἡ Τατιάνα δὲν κοιμᾶται, ὁ Γκέρμαν ὁπωσδήποτε καυχιέται γιὰ τὴν κορούλα του. Ἡ Τατιάνα εἶναι ἀκόμα πολὺ μικρή, μὰ ὁ πατέρας της λέει:

—Σὲ λίγο θὰ ἀρχίσει νὰ περπατᾶ. Κύττα, προπονεῖ τὰ πόδια της σὰν ἀληθινὸς δρομέας.

Ἡ Τατιάνα κουνάει τὰ πόδια της, κρατώντας γερὰ τὴν κουδουνίστρα, παρακολουθεῖ πολὺ σοβαρὰ καὶ προσεκτικὰ μὲ τὰ ματάκια της τὸν μπαμπά. Ὁ Γκέρμαν τακτοποιεῖ τὸ ζαρωμένο σεντονάκι της καὶ λέει μὲ ἱκανοποίηση:

—Θὰ γίνει κομψή. Βλέπεις, τὰ μαλλιά της εἶναι σγουρά. Θὰ γίνει ὀπωσδήποτε κομψή.

Μὰ ἔρχεται ἡ μαμὰ καὶ παίρνει τὴν «κομψὴ» γιὰ τῆς κάνει μπάνιο.

—Ἡ Τατιάνα ἀγαπᾶ τὸ νερὸ σὰν τὴν πάπια, τώρα θὰ δεῖς...

Πράγματι, στὸ παιδικό της μπάνιο ἡ Τατιάνα φωνάζει εὐχαριστημένη. Ἀργότερα, ὅταν ἡ Τατιάνα ἀποκοιμιέται, ἡ μαμά της κάθεται στὴν ἄκρη τοῦ καναπέ καὶ, ἀνάμεσα στὰ βιβλία, ἑτοιμάζει τὰ μαθήματά της. Ὁ Γκέρμαν ἐπίσης σπουδάζει, καὶ μάλιστα σημειώνει ἐπιτυχίες. Τὰ βράδυα καὶ αὐτὸς διαβάζει. Συχνὰ μπορεῖ νὰ τοὺς βρεῖ κανεὶς σ' αὐτὴ τὴ στάσι: Ὁ Τιτόφ κάθεται στὸ γραφεῖο του καὶ λύνει μαθηματικὲς ἀσκήσεις, ἐνῶ ἡ Ταμάρα διαβάζει στὴ γωνιὰ τοῦ καναπὲ βιβλία ἀνατομίας, φυσιολογίας, χειρουργικῆς.

—Μὲ παράκλησι τοῦ Πρακτορείου τύπου Νόβοστι γράφω ἕνα κομμάτι γιὰ σᾶς καὶ γιὰ τὸν Γκέρμαν— εἶπα κάπως στὴν Ταμάρα.

—Τὶ λέτε,— εἶπε μὲ ἔκπληξη.— Γιὰ τὸν Γκέρμαν τὸ καταλαβαίνω, μὰ ἐγὼ τίποτα ἰδιαίτερο δὲν ἔχω κάνει ἀκόμα στὴ ζωή...

Κουβεντιάσαμε πολὺ ὥρα. Καὶ ἀκόμα μιὰ—δυὸ φορὲς μοῦ εἶπε, πὼς δὲν θὰ καταφέρω νὰ γράφω τίποτε γι' αὐτήν. «Δὲν ἔγω κάνει ἀκόμα τίποτα στὴ ζωή»...

—Ἔτσι δὲν εἶναι, Ταμάρα;

⁂

Πότε ἄρχισε ἡ συνάντηση;

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια, ὅταν σὲ κάλεσε νὰ χορέψετε μαζί, κάποιος εἶπε: «Κύτταξε, ὁ Τιτόφ, ἀπόψε τὸ ρίξε ἔξω!». Ἐσὺ κοκκίνισες καὶ χτύπησε γιὰ πρώτη φορὰ ἡ καρδιά σου.

Συχνὰ ἔβλεπες αὐτὸν τὸν νέον, ἐξυπνο καὶ χαρούμενο παλληκάρι, τὸ ἀγαπημένο παιδὶ τοῦ Συντάγματος. Δὲν ἐργόταν στὴν τραπεζαρία τοῦ ἀεροδρομίου ὅπως οἱ ἄλλοι, ἀλλὰ ἔτρεχε καί, χωρὶς νὰ βλέπῃ κανένα, ἔτρωγε διαστιχὰ κι' ἔφευγε, ἔφευγε γιὰ νὰ ἀνταμώσῃ τὴν ἀγνωστη γιὰ σένα ζωή, ἔτρεχε στὸ ἀεροπλάνο, στὴν ἀγαπημένη του θοῦλειά, μὲ τοὺς φίλους του, ποὺ τὸν καταλάβαιναν καλλίτερα ἀπὸ σένα.

Καὶ τὴν ἀξέχαστη ἐκείνη μέρα, ποὺ σὰν ἄνεμος ὥρμησε, ὅπως συνήθως, γιὰ νὰ κολατσίσῃ διαστικά, ἦταν σὰν νὰ ἔνοιωσες, ὅτι τώρα, καὶ μόνο τώρα, θὰ συμβῇ στὴ ζωή σου τὸ πιὸ βασικό. Ἀνοίγοντας πλατιὰ τὰ χέρια του, ξαναμμένος, μὲ τὸ αἴσθημα τῆς ταχύτητος ἀπ' τὴν πτῆσι ποὺ μόλις εἶχε τελειώσει, φώναξε, σὰν νὰ σ' ἔβλεπε γιὰ πρώτη φορά:

—Ἔ, λοιπόν, τώρα μὴ μοῦ κρύβεσαι!...

⁂

Θυμᾶσαι καλὰ τὶς ἄϋπνες νύχτες τῆς μονοξιᾶς σου, ὅταν ἦταν ἁπλὸς ἀεροπόρος. Μὲ ἀνησυχία ἀκουγες τὸν θόρυβο τῶν ἀεριωθουμένων καταδιωκτικῶν τὴν ὥρα τῆς ἀπογειώσεως καὶ τῆς προσγειώσεως.

Κι' ἕνα βράδυ, ὅταν ὁ Γκέρμαν μπῆκε στὸ δωμάτιό σου κι' ἀπ' τὸ κατώφλι σοῦ εἶπε, ὅτι τοῦ πρότειναν νὰ περάσῃ σὲ νέα σοβαρή, πολὺ ὑπεύθυνη δουλειά... Θυμᾶσαι;

Αὐτὸ πάλι σήμαινε χωρισμό.

⁂

Μόνο μιὰ φορὰ ἑτοιμαστήκατε κι' οἱ δυὸ νὰ ξεπροβαδίσετε τὸ ἀγοράκι σας στὴν τελευταία του κατοικία. Ἐσὺ καθόσουν στὸ κρεββάτι τοῦ μωροῦ ποὺ τὸ βασάνιζε ἡ δύσπνοια. «Ἀνεπάρκεια τῆς καρδιᾶς»— εἶπαν οἱ γιατροί. Καὶ ἀκόμα πρόσθεσαν...Ὁ Γκέρμαν ἀποφάσισε νὰ σοῦ πῇ τὴν ἀλήθεια.

—Πρέπει νὰ εἶναι κανεὶς ἕτοιμος γιὰ ὅλα, Ταμάρα. Κι' ἔσβυσαν οἱ ἐλπίδες ποὺ ἔτρεφε ἡ μέθοδος τοῦ δικοῦ μας παπᾶ εἶναι ἡ ἴδια ἐξάσκηση σωματεμπορίας. Δὲν πρόκειται γιὰ τὰ γενναῖα χρηματικὰ ποσὰ ποὺ διαθέτει ἡ κ. Πατέρα γιὰ ναῦλα κλπ., ὅσο γιὰ τὸν ἀπάνθρωπο τρόπο ποὺ ἐκμαυλίζουν τὰ κορίτσια γιὰ νὰ τὰ κλείσουν πίσω ἀπὸ φριχτὰ τείχη καὶ νὰ τὰ καταδικάσουν σὲ μαρασμὸ μεσαιωνισμοῦ.

Κι' αὐτὴ ἡ κ. Πατέρα θρησκόληπτη ἀσφαλῶς ὅπως ἡ αὐτοκράτειρα τῆς Ρωσσίας μὲ τὸν Ρασπουτίν, δὲν ἐσκέφθη κανένα καλλίτερο τρόπο νὰ διαθέση τὰ χρήματά της, παρὰ γιὰ 150 κελλὶὰ πολυτελείας, νὰ κλειδώσει μέσα 150 πλάσματα στὸ πρῶτο φτερούγισμα τῆς ἀνοιξιάτικης νιότης τους.

Φαίνεται ὅτι ἤθελε νὰ δώσει τὴν εὐκαιρία στὴν ψυχὴ τῆς νεκρῆς κόρης της νὰ φτερουγίζει πάνω ἀπὸ 150 μαραμένες κοπέλλες. Δὲν ἐσκέφθη τὰ ἐπιστημονικὰ ἰνστιτοῦτα ποὺ προσπαθοῦν νὰ βροῦν τὸ φάρμακο ἐναντίον τῆς λευχαιμίας οὔτε καὶ τὰ φτωχὰ τ' ἀπροστάτευτα, κιρίτσια, ποὺ ἀπὸ ἔλλειψη στέγης παίρνουν τὸ δρόμο τῆς ἀπωλείας.

Ὁλόκληρο συνοικισμὸ μποροῦσε νὰ χτίσει ἡ Κυρία ἂν εἶχε λίγη φαντασία, γιὰ τόσα φτωχὰ, νὰ τὰ στεγάσει νὰ μάθουν κάτι, ν' ἀποκτήσουν μιὰ ἀξιοπρέπεια κι' ἕνα βιοτεχνικὸ ἐπάγγελμα.

Ἔτσι φθάνομε στὴν κατάσταση ποὺ ἀφελῆ κι' ἀπειρα κορίτσια προτοῦ γνωρίσουν τὴ ζωή, δίνουν πίστη σ' ἕνα φανατικὸν ἱερωμένο ποὺ πρέπει ν' ἀμείβεται καλὰ γιὰ τὴν ὠργανωμένη βράση του, ἐκμεταλλευόμενος τὴν κατάθλιψη μιᾶς κυρίας ποὺ ἔχει τὸν παρὰ. Καὶ τὸ χειρότερο, ὅτι τὰ κορίτσια αὐτὰ κάτω ἀπὸ τὴ φθοροποιὸ ἐπιβολὴ τοῦ καλόγερου δὲν ὑπολογίζουν πλέον οὔτε γονεῖς, οὔτε ἀδελφούς, οὔτε συγγενεῖς, οὔτε καθηγητές ἀλλὰ μόνον τὸ φανατικὸ καὶ μισαλλόδοξο κληρικό.

Καλὴ ἡ κατήχηση, ὅταν ὅμως φθάνει σὲ τέτοια φανατισμένη ἐξαλλωσύνη— γιατὶ ἔχουν συμβεῖ πολλὰ τέτοια καὶ στὸ παρελθόν— τότε αὐτὴ ἡ κατήχηση καταντάει σκοταδισμὸς καὶ μάστιξ.

ΚΡΙΤΩΝ ΘΩΜΑΣ

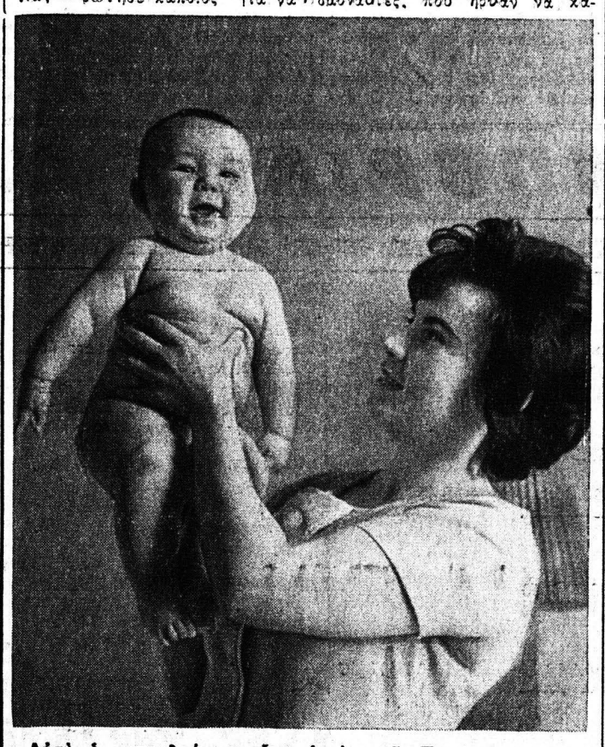

Αὐτὴ ἡ «μπουλούκω» εἶναι ἡ κόρη τῆς Ταμάρας καὶ τοῦ κοσμοναύτου Γκέρμαν Τιτὸφ

● ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛΙΔΑ

Λαμπρὰ πρωτοβουλία τοῦ Ὑφυπουργοῦ Οἰκονομικῶν κ. ΚΩΣΤΑ ΜΑΡΗ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΙΝ ΚΡΑΤΟΥΣ—ΠΟΛΙΤΟΥ

Ἐπληροφορήθημεν ὅτι ὁ Ὑφυπουργὸς Οἰκονομικῶν κ. Κώστας Μαρῆς ἐνεπνεύσθη καὶ θὰ θέση συντόμως εἰς ἐφαρμογὴν μίαν ἀληθινὰ πρωτοποριακὴν μέθοδον ἐπικοινωνίας τοῦ Κράτους μὲ τὸν Πολίτην, ἤτοι τὴν

Ὁ κ. Κ. ΜΑΡΗΣ

ἐνημέρωσιν, διὰ σειρᾶς ἐκλαϊκευτικῶν ἐκδόσεων, τοῦ κοινοῦ ἐπὶ διαφόρων λειτουργιῶν τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, ποὺ διαχειρίζεται τοὺς φόρους.

Ἡ μέθοδος αὐτὴ μέλλει νὰ ἀναβιβάσῃ τὴν στάθμη τῶν σχέσεων Κράτους καὶ Λαοῦ εἰς ἐπίπεδον ἀντάξιον τῆς Δημοκρατίας. Θὰ βοηθήσῃ τὸν Πολίτην νὰ ἀποκτήσῃ εὐρυτέραν καὶ πλέον φωτισμένην συνείδησιν τῆς κυριάρχου γνώμης του. Ἕως τώρα, τὸ Κράτος, δὲν εἶχε, δυστυχῶς, προσέξει τὸν Πολίτην. Τώρα, μὲ τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ κ. Μαρῆ, νέα ἀντίληψις ἀρχίζει νὰ ἐπικρατῇ εἰς τὸν Κρατικὸν μηχανισμόν. Ἐκτιμᾶ καὶ τὸ Δημόσιον τὴν ἀξίαν τῶν «Δημοσίων Σχέσεων» καὶ κάνει τὸ πρῶτο βῆμα πρὸς τὸν πολίτην, μὲ σεβασμὸν καὶ μὲ ἀγάπην.

Πᾶσα τιμὴ ἀνήκει δι' αὐτὴν τὴν νέαν δημοκρατικὴν πνοήν,, ποὺ ἔδωσεν ὁ κ. Μαρῆς εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν.

Ἡ πρώτη σειρὰ τῶν ἐκδόσεων τοῦ Ὑφυπουργείου Οἰκονομικῶν θ' ἀναφέρεται εἰς τὰ ἀκόλουθα θέματα:

1) ΚΡΑΤΙΚΑ ΛΑΧΕΙΑ. Εἰς τὸν τομέα αὐτὸν θὰ ἀναφέρωνται τὸ ἱστορικὸν τῆς ἱδρύσεώς των, οἱ τρόποι λειτουργίας, αἱ εἰσπράξεις—κέρδη τοῦ κοινοῦ, τὰ ἐθνικὰ ἔργα ποὺ ἐπραγματοποιήθησαν ἀπὸ τὰς εἰσπράξεις τῶν Κρατικῶν Λαχείων καὶ αἱ προτάσεις τοῦ Ὑφυπουργοῦ εἰς τὸν τομέα αὐτόν.

2) ΤΑ ΚΛΗΡΟΔΟΤΗΜΑΤΑ. Εἰς τὸ εἰδικὸν τεῦχος θὰ ἀναφέρωνται τὸ ἱστορικὸν τῶν κληροδοτημάτων, οἱ μεγάλοι εὐεργέται, τὰ διάφορα ἔργα, ἡ σημερινὴ πραγματικότης καὶ αἱ σχετικαὶ προτάσεις τοῦ κ. ὑφυπουργοῦ.

3) ΤΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΚΤΗΜΑΤΑ. Θὰ δ